

VII

Минув тиждень. Ломицький, скупавшись в морі і напившись чаю, сидів в гостиниці на третьому поверсі коло одчиненого вікна. Ранок був ясний, погожий. З вікна високої гостиниці було видно покрівлі домів. На покрівлях, на невисоких стовпчиках, неначе основа на снівниці або мотовилники на ветушці, вилися довгими рядами з дому на дім густі дроти телефонів, а через ті тонкі дроти, як через павутиння, лисніло сине блискуче море, лисніла золота імла над заливом, біліли піски берега коло Пересипи і далеко-далеко мріла морська далеч, неначе обсипана золотими скалками та іскрами сонячного проміння. Внизу по улиці сновигали люде. Видно було крайок надморського бульвару, де вештались гуляючі люде, неначе комашня.

«Нудьга мене бере. Не хочеться йти на бульвар, і гульня мене не бере»,— думав Ломицький, дивлячись на вештатння людей по улицях.

Він втопив очі в сизу далеч над морем. І його думки полинули в ту далечінь, до крутих, високих берегів, до тих скель над морем на Великому Фонтані, де стояв монастир, де жила Маруся.

«До тих високих берегів тягне й пориває мою душу, де ходять понад берегами твої дрібні ніжки, де твої карі очі, твій погляд тане в сизій далечі моря,— думав Ломицький, дивлячись у вікно на сине море.— Час минає. Я взяв «отпуск» на місяць. Місяць — недовгий час. Треба щось робити; не можна довго гаяти часу. Поїду! поїду зараз-таки на Великий Фонтан і причеплюсь до старої Каралаєвої. Може, вже вона передумала, поміркувала; може, її дочка вже вмовила... Поїду-таки зараз. День погожий, гарний, веселий, як рай. Надворі сонячне. Може, в такий день пом'якшає й подобрішає запекле серце в Марти Кирилівни».

Ломицький убрався, причепурився і поїхав по вузькій залізній дорозі на Великий Фонтан. Незабаром він прибув на передмістя, скочив з маленького, легенького вагончика і побіг в долинку по невеликій, узькій, ніби суточки, улиці, котра йшла на гору до монастиря.

Ломицький йшов задумавшись і похнюпившись. Через двері однієї крамнички його вгляділа Христина Степанівна; вона купувала в маленькій крамниці тютюн. Христина вибігла й несподівано заступила Ломицькому стежку. Ломицький аж кинувся й жахнувся.

До Марусі? Еге так?— сказала Христина, подаючи руку Ломицькому.

— Еге!— обізвався Ломицький.

— Чи поснідали? З старою Каралаєвою треба говорити, передніше добре поснідавши,— сказала Христина.— Що стара? Не хоче оддати за вас Марусю?

— Не хоче; не знаю, що й робити, що й почати,— обізвався Ломицький.

— Знаєте що? Викрадьте ви Марусю та їдьте до Кишинева та й повінчайтесь потаєнці. Нехай стара тут собі купається в морі. Ото буде парить парка, як ви вчините цю штуку! Крутитиметься, аж зверетениться й попару не знайде. Голубчику! встругніть, будь ласка, їй цю штуку!

— Як же його таки викрасти дівчину та й повінчатись?

— Дуже просто! Адже й мене викрав у батька мій чоловік. І не викрав, а я сама втекла

вночі в вікно, а він вхопив мене на коня та в своє село, а піп зараз-таки й повинчав. От і вся штука! Батько мій був багатий херсонський дідич і прелихий самодур. Він, либонь, гадав видати мене за старого якогось генерала або будлі-якого старого одеського банкіра. А я полюбила молодого і не дуже багатого сусіда дідича. Отак і ви зробіть, бо інакше не дістати вам Марусі, як свого ліктя зубами. І знаєте, що без цієї крадіжки не обійдеться!

Як же його таки-так викрасти?— спитав Ломицький.

— Змовитесь з Марусею, та в Одес, а з Одеса в Кишинів. От і вся штука!

— А як дізнається начальство? Ще втрачу службу... А поголобка піде...

Гей ви, м'яло! А хоч і дізнається? Ви ж не педагог, а урядник. На педагогові це б окошилось. «Казьонна палата» не потерпить од цього в своїй моралі. Йдіть та побалакайте з Марусею... та коли справа в вас піде до ладу, то дайте мені знати, сповістіть мені зараз. Як тільки та баба-яга кинесться вас доганяти верхом на кочерзі, я попрошу знайомого касира на станції, щоб він не дав білета в поїзд для Марти Кирилівни,— скаже, буцімто білети всі дочиста випродані. Нехай тоді гониться за вами, сівши верхи на кочергу або на помело.

— Гм... непогане діло, але трохи якось ніяково,— обізвався Ломицький.— Спробую ще легальні способи, а тоді...

— Йдіть пробуйте. Але я знаю, що легальною стежкою до доброго кінця не дійдете,— сказала Христина і розпрощалась з Ломицьким.

В той час Маруся, напившись з матір'ю чаю і поприбиравши з стола та впоравшись, сіла на канапі край вікна шити сорочку. Тонке полотно хвилями лежало на її колінах, спускалось додолу, падало на поміст. Вишитий червоними та чорними взірцями рукав прикрашував ті білі хмари полотна, як рум'янець прикрашує білі дівочі щоки.

Мати лежала на низькій турецькій софі, підклавши обидві руки під голову і простягнувши ноги. Вона, очевидячки, справляла турецький кейф. Її ліниві, ніби каламутні од сонноти, очі дивились на одчинене вікно. Через вікно манячів в повітрі хрест монастирської церкви. Кругом позолоченого хреста вилися білі та сизі голуби. На фоні неба, сизого од морської імлі, білі голуби лисніли на сонці чистим блиском першого снігу. Каралаєва, неначе гаремна туркеня, зовсім зам'якинилась і, не маючи роботи, водила очима слідком за принадним летом голубів понад банею та хрестом. Вона позіхнула.

— Що це ти, Марусю, усе шиєш та шиєш?— обізвалась Каралаєва до дочки.— Ти б узяла яку цікаву книжку та прочитала будлі-що. Чогось мене бере нудьга. Коли б вже переїхати в місто, абощо.

— Коли ж, мамо, ніколи читати. Треба шити,— обізвалась Маруся.

— Чого це тобі так приспішилось? Чого це ти така спішна? Чи не думаєш ти часом іти заміж?— сказала мати.

— А хоч би й так! Чом же мені не вийти заміж?— сказала Маруся.

— І не думай, і в голові собі не покладай. Не мала клопоту, то матимеш. Надінеш ярмо на шию, то й будеш каятись цілий вік. Але буде каяття, а вороття не буде, як кажуть в приказці.

— Часом, мамо, і ярмо добре надіти. Я б це ярмо з охотою начепила,— сказала

Маруся.— Мені здається, що з милим і ярмо — не ярмо.

— Авжеж! Гарні вони ті чоловіки до вінця, та й годі. А зараз-таки після вінця вони заспівають іншої. Викинь оту дурість з голови. Ти сама проповідуєш, що жінчина повинна бути вольна, повинна сама на себе працювати. Служи до смерті, і до смерті будеш вольна, ні од кого незалежна, не будеш дивитись в руки якомусь там егоїстові, варварові.

— Я, мамо, й теперечки не зрікаюсь своїх поглядів. І чоловік буде працювати, і жінка повинна працювати,— сказала Маруся.

— Лучче працюй сама цілий вік. Чи ти ба! Як гарно білі голуби в'ються гірляндами кругом бані та золотого хреста,— наче про себе промовила Марта Кирилівна.

— Я од праці ніколи не одрікаюсь,— сказала Маруся.

— Жінчина повинна сама на себе хліб заробляти... Дивись, Марусю, як химерно перевертаються та перекручуються білі волохаті перевертні-туркоти! Чи ти ба! Один чепляється за самісінький вершечок хреста, та ніяк не вчепиться ніжками! О, праця святе діло! В ній і мораль, в ній спасіння моралі жіночої! Чи ти ба, як голуби обсіли хреста? Та самі з себе білі! Неначе змовились! Вийшов неначе хрест з білих голубів! Один, два, три, чотири, п'ять, шість... Аж десять сіло на хресті! О, праця, свята праця! Працюй до смерті зо мною вкупі. Роби, небоже, то й бог допоможе.

І Марта Кирилівна ліниво потяглася, як кіт зимою на лежанці.

Маруся глянула на неї і осміхнулась.

— Ви б, мамо, допомогли мені шити, ніж мали б голуби на хресті лічити,— сказала Маруся.

— От і дорікаєш мені. Матері можна й голуби та галки лічити, бо вона стара та підтоптана, а дочка повинна працювати. Роби, бо ти ще молода.

Не встигла вона цього доказати, в двері хтось ніби обережно постукав. Маруся впізнала той несміливий стукіт щиколотка Ломицького. Впізнала його й мати. Вона підвелася раптом, неначе її підвело якесь знаряддя, і спустила ноги з софи. Ноги були босі. Марта Кирилівна ледве налала туплі і ледве встигла всунути їх в туплі.

— Увійдїть!— сказала голосно Маруся.

В номер увійшов Ломицький і кинув очима на Марусю, її невеличка постать була ніби закутана в білі хмари. Світ од вікна наскрізь пронизував біле тонке полотно, проминався в побгані жмути. Полотно світилось наскрізь. З-за білих хвиль ще ясніше блищали Марусині великі очі, неначе дві зірки між легкими білими хмарками часом блищать в пишну вечірню добу. Він пригадував, як застав Марусю перший раз в її домі за такою самою роботою. І вона більш од усього подобалась йому за такою хатньою жіночою роботою серед хвиль білого тонкого полотна, з голкою в руках. На його подихнуло духом сім'євої мирноти, хатнього тихого життя. Йому забажалося сісти з Марусею поруч і сидіти, сидіти хоч би й до вечора і дивитись на її темні тихі очі, дивитись, як її матово-біла рука швидко та хутко мигає над білим полотном. Ломицький легенько зітхнув. Він згадав, що до того щастя не таж-то легко досягнитись.

Він привітався з матір'ю, а потім з дочкою. Мати навіть не попросила його сісти. Вона мовчала й супила свої тонкі довгі брови.

Сідайте, Дем'яне Антоновичу! Давненько вже ви були в нас,— сказала Маруся, прихильно й спочуваюче кинувши на Ломицького своїми ласкавими очима.

— Давненько, це правда. Але рада б душа в рай, та гріхи не пускають,— одказав Ломицький.

Марта Кирилівна зозла зирнула на його, неначе п'ятака дала. Вона зрозуміла, які то гріхи не пускають його в рай: ті гріхи — була вона сама.

— Оце, як я зам'якинулась та залінувалась. Ти шиєш, та й мене взяла хіть до роботи,— обізвалась Марта Кирилівна.

Вона кинулась до камоди, гуркнула шухлядою, почала чогось шукати там, нишпорити.

— Ось, мамо, нате оцей рукав та обкидайте петельки,— сказала Маруся і передала матері вишиваний рукав сорочки.

— Що ж там в Одесі нового? Які новинки ви оце привезли нам? — спитала Марта Кирилівна в Ломицького.

— Нічого нового й цікавого. Хіба та новинка, що прибула до Одеси оперна трупа,— сказав Ломицький.

— Ця новина для мене не цікава,— сказала Марта Кирилівна, закопилівши губи.

— Чом же не цікава! Ви, здається, любите оперу, музику?— спитав Ломицький.

— Я? Борони боже! Бачте, опера — забавка аристократична, панська. Мені дивно, що ви нібито народовець, та маєте такі думки,— сказала Марта Кирилівна і притому трошки зморщила одну щоку неначе покуштувала кислоти.— Я маю зовсім інший погляд.

Маруся зирнула скося на матір і здивувалась: мати любила оперу і, буваючи в Одесі, сливе не щодня бувала в опері.

— Та чим же опера грішна? І народ же любить співи. Дівчата та хлопці на улиці справляють та вигукують такі опери, що аж садки та верби гудуть. Музика —діло вселюдське, а не аристократяне,— обіззався Ломицький.

— Я стою за драму, за поважний театр,— сказала Марта Кирилівна.—Я думала, що ви привезете новинки з світу вищого, з світу науки. Може, там вийшла яка нова вчена цікава книжка, абощо? Я, бачте, більше од усього зацікавлююсь науковими сучасними вищими питаннями,— сказала Марта Кирилівна.

— Нічого нового не вийшло. Почув тільки одну новинку: два мої знайомі і товариші оженились разом,— сказав Ломицький, а Маруся схилила голову нижче.

— А що? Може, й ви напители вже собі в Одесі будлі-яку панну?— спитала Марта Кирилівна, не вдержавши цікавого язика.

— Я за тим оце й прийшов, щоб почути ваше останнє слово, Марто Кирилівно,— сказав Ломицький, очевидячки, вже ладен хоч би й причепитись до неї. Він встав, підступив до Марти Кирилівни, взяв її руку і поцілував. Вона кокетко однімала руку, одначе дала йому поцілувати.

— О! як за цим приїхали, то шкода й заходу!— крикнула Марта Кирилівна.

— А що? Може, ваші пороги високі для мене?—спитав Ломицький.

Така сміливість трохи стурбувала стару Каралаєву. Вона почула не м'який, а вже інший, наважливий, твердий тон в його словах.

— Та наші пороги не високі і не низькі для Вас, але як ви за цю справу прибули до мене, то я й навтікача!— а жартом сказала Марта Кирилівна.

Вона схопилась з місця, митію вхопила зонтик, кинула додолу шитво і кокетно, жваво, попаянській побігла до дверей, хрюпнула-гуркнула дверима й вибігла з хати.

— А ми вас наздоженемо та таки будемо просити,— сказав Ломицький та й собі схопився з місця.

Маруся покинула роботу і собі встала. Взявши зонтик в руки, вона зиркнула в вікно і кмітила.

— Побігла мама поза монастирем над море. Ходім слідком за нею навздогінці,— сказала вона до Ломицького.

— Як ходім, то й ходім,— сказав він.

І молоді побігли слідком за Мартою Кирилівною доганяти її. Одначе Марта Кирилівна, так швидко та хутко дременула поза монастирем, неначе за нею хтось гнавсь з дрючком. Вони її не догнали.

— Ваша мати не хоче вас видати заміж через свій егоїзм та деспотизм. Вона боїться сама зістатись в хаті, боїться, що не буде над ким командувати.

Вони вийшли за кладовище. Над самісінькою кручею, над буртами, на камені сиділа Марта Каралаєва і дивилась на море. Вони закрались і тихенько з двох боків стали перед Мартою Кирилівною.

— І тут знайшли! Неначе з землі вирости! Одчепіться од моєї душі, бо, їй-богу, візьму та й плигну з оцієї кручі в море,— крикнула завзято Марта Кирилівна, ще й руки навіщось розвела.

— А ми вас впіймаємо та й не дамо вам впасти,—сказав Ломицький.

— Тільки, бога ради, не хапайте за голову, як сторч летітиму, бо попусете мені коафюру,— сказала кокетно Марта Кирилівна.

— Ми вас вхопимо за руки та й не пустимо,— сказала Маруся.

— І чого оце ви причепились до Марусі? Ви думаєте, що вона багата, має засіб, має гроші? В банку лежать гроші мої, а не її. Ви вхопите облизня, нічого не дістанете,— сказала Марта Кирилівна.

— Мені нічого й не треба. Я не візьму од вас ні шага! Маю клопоть батьківської землі, маю освіту, маю голову на плечах, і яюсь проживемо з Марусею на світі,— сказав Ломицький.

— Хіба ви не знайдете собі якої іншої в Одесі, чи в Кишиневі? Мало вам паннів, чи що?— спитала Марта Кирилівна.

— Мені нікого не потрібно, окрім вашої дочки. Я без неї не можу жити,— сказав Ломицький.

— Ви її не любите? Паничі женяться не по любові, а задля грошей! Ви усі дурисвіти. Коли є на світі честь, сумління, щира любов, то тільки в нас, а не в вас. Ви Марусі не любите,— репетувала Марта Кирилівна.

— Ба люблю!

— Ба ні! Чим же ви докажете, що її так дуже кохаєте?

— Чим же вам довести? Не скакати ж мені з оцієї кручі в море!— сказав Ломицький.

— Скакайте, то пойму віри,— сказала Марта Кирилівна.

— Але ж я собі скручу в'язи!— крикнув Ломицький.

— Скрутіть, то тоді пойму віри!

Ломицький почервонів. В йому прокинулось дрімавше завзяття. Його губи й ніздрі тремтіли, затрусилась й руки. Він вийняв годинник і рвонув шнурок з шиї, одчинив одну деку, одломив і швирнув додолу, потім одломив другу і кинув додолу, потім брязнув годинником об камінь.

Годинник задзвенів і розсипався на шматочки.

— Отаке тепер в мене розбите серце! Ви потрошили

і моє серце і не моє тільки, а ще й друге серце,— сказав Ломицький.

І гаряче кохання, і вередування старої розбуркали в йому дрімаючу енергію, розворушили пришиблені на цвіту нерви... Караласва витріщила очі; вона поїняла віри: енергія кохання серця, душі в такій буцім тихій людині невимовно її здивувала.

«Є на світі любов!» — подумала вона і схилила голову й задумалась. Ті думки полетіли далеко, вернулись в минушість, в давню давнину...

Дух палкого кохання в молодих душах неначе повіяв на неї крилом, навів спомин про її давню, молоду любов. Вона згадала, як сама колись була молода, як їй було сімнадцять років. Надворі весна красна... Вечір в садку в Кишиневі... Вона гуляє в алеї з волоських горіхів. Поруч з нею молодий кучерявий Бичковський. Надворі тепло, тихо. Солодкий запашний дух акації тривожить наркотично нерви, дратує гаряче серце. Вони обоє щасливі, щасливі без міри, без кінця... Тому вже минуло двадцять два роки...

На Марту Кирилівну ніби повіяло пахощами теї весни, подихом того вечора, того щасливого часу молодості, як повіває дух поезії з прочитаної поеми.

«Батько зломив мою молоду волю... Оддав мене не за бідного та коханого, а за нелюба. А нелюб розвіяв половину моїх грошей, запагубив мій вік і сам помер. До смерті я не забуду тієї муки, яку вчинив мені батько,— думала Марта Кирилівна: зломив він мене, молоду, як вітер очеретину. І серце моє заниділо і зашкарубло, як суха очеретина; душа здеревеніла... А яка я була б щаслива з ним! Як я його тоді любила! Казала я йому: втечім од батька, повинчаймось, а він не послухав мене, побоявся. Нікчемна людина! Нікчемні вони усі!»

Караласва підвела голову. Її серце пом'якішало, як віск на сонці. Вона вже хотіла сказати дочці: йди, дочко, за того, кого вірно любиш, і будеш щаслива. Але вона згадала, що зістанеться в хаті одним одна, як палець, і її серце знов стало каменем: її натураста егоїстична вдача переважила розсудливість й добрість.

— Мамо, ви боїтесь, що зостанетесь самі, як я вийду заміж, еге?— сказала Маруся, і її голос затрусивсь, і очі зайшли сльозами.— Будете жити з нами. Я буду служити вам, як наймичка; я догляджу вас на старості літ.

— Авжеж!— перебила мати.— Буду я дивитись вам в руки та сподіватись од вас ласки, як старець-прохач милостині. Не діждете цього од мене! І я люблю незалежність та самостійність, як і ти і твої молоді товаришки,— крикнула Марта Кирилівна.

— Де ж ваша логіка!— крикнув і собі Ломицький.— Хочете для себе самостійності, а для дочки її не попускаєте. Це ви не гаразд робите. Ви ламаєте її волю, розбиваєте її серце,

не попускаєте для неї природного права самостійності, права серця.

— Це вже моє діло, а не ваше,— сказала сердито Марта Кирилівна.— Ваша логіка! Куди ж пак! Добре, що в вас, в мужчин, уся логіка в кулаках...

— А може, і в голові трошки,— обізався Ломицький.

Він тільки махнув рукою, одійшов далеченько над кручу, згорнув руки і без надії втупив очі в далечінь моря. Маруся позбирала розбитий годинник, зав'язала в хусточку, сховала в кишеню й промовила:— Ці шматочки я сховаю на спомин про цей день, на пам'ятку про нашу щиру любов...

— Ховай, ховай! А все-таки твій Ломицький людина, як з клоччя батіг: насилу стало завзяття, щоб потрошити й розбити таку нікчемну річ, як оцей годинник... Мабуть, на цю вихватку він витратив усей запас завзятості, а на більше діло його вже не стане.

«Треба йому знов дати одкоша. Надісь не видержить:

одчепиться! Дочка ще молода; через років три-чотири трапиться, може, кращий жених, ніж оцей приходить в Кишиневі, якийсь заволока... А тим часом... може, й я вийду заміж»,— думала Марта Кирилівна.

Ломицький знов приступив до Марти Кирилівни.

— А все-таки дочки за вас не оддам!— крикнула Марта Кирилівна до Ломицького і схопилась з місця як опечена.— Цур вам, пек вам! Тільки мене дратуєте та збурюєте мій спокій. Втечу од вас хоч на той маяк, вилізу на самий вершечок та й запрусь.

Вона побігла втікати до маяка. Маруся й Ломицький стояли та сумно дивились їй услід. Марта Каралаєва пішла понад кручею і швидко сховалась між акаціями, що росли кругом маяка. Маруся стояла й плакала. Тільки що мати зайшла за акації, вона без сили опустилась на камінь. Для неї здавалось, ніби сонце на небі одразу погасло, ніби на море впала темна ніч. Думки замерли в голові, в душі похололо. Маруся впала на камінь, як прибита орлом птиця, котра сходить кров'ю, з котрої краплями виходить живоття. Ломицький стояв коло неї і сумними очима дивився на море,— дивився і нічого не бачив.

Довго вони мовчали. Ломицький опам'ятувався, підвів Марусю, взяв її під руку і повів до гостиниці.

Маруся почувала, що дуже розсердилась на матір перший раз на віку. Гнів її мішався з жалем та сльозами, як буває в душах дуже добрих, м'яких: вона і сердилась, і плакала, і почувала, що коло серця щось душить важке-важке, наче камінь. Таким гнівом з сльозами сердяться діти та дуже добрі на вдачу люде.

«Покину матір! Довше не видержу»,— думала Маруся. І вона почувала, що та думка все намагається, все вертиться в голові. Сотню раз вона промовила тихенько цю думку, йдучи з Ломицьким до гостиниці.

— Знаєте що?— обізався Ломицький.— Я бачу, що ваша мама не хоче видати вас за мене заміж і не видасть.

— Не видасть, ніколи не видасть!— аж крикнула сердито Маруся, так що Ломицький здивувався.

— Втечіть од неї, та й повінчаємось в Кишиневі потай од матері. Як це пошкодить мені на службі, то я знайду іншу службу: не тільки світу, що в вікні; за вікном його більше. Тікаймо од матері!— сказав Ломицький.

Він почувив, що в йому неначе ожило природне завзяття, прокинулась воля, що вже була почала замирати. Прибиті нерви, роздратовані навіженою упертою Каралаєвою, несподівано одійшли, як квітки, прибиті морозом, і набрались сили. Не все в йому померло, а тільки замерло од важких несприяючих обставин.

— Тікаймо! Я довше не видержу цієї муки. Мати нас морочить. Я ладна й покинути матір, так мені оця уся тяганина остогидла,— сказала Маруся.

Вона одразу перестала плакати, їй сльози одразу ніби висохли.

— Ввечері ждатиму вас в Одесі на вокзалі залізниці, їдьте просто на вокзал. Вийдіть з номера буцімто погуляти та й їдьте просто на одеський вокзал,— сказав Ломицький.

— Сьогодні ввечері мама йде в гості до Христини на карти, а я дістанусь дома. Я виїду до вас,— сказала Маруся.

Довівши Марусю до гостиниці, Ломицький попрощався з нею і поїхав до Одеса. Маруся увійшла в номер і сіла на канапі. Вона почувала, що поки дійшла од моря до гостиниці, то вже й пересердилась. Гнів зник, сльози перестали литись. Зісталось в серці тільки щось схоже на гнів, якийсь його сутінок: зів'язався смуток, той смуток, що гризе душу, проганяє сон вночі, одбиває хіть їсти й пити, гасить світ ясний очей, в'ялить рум'янець і сушить тіло, як суша й спека землю, і допроваджує до могили.

«Одлягло од серця...— подумала Маруся,— а все-таки непереливки: треба тікати од матері. Ні, що бог дасть, втечу з Ломицьким! Не жаль тепер мені матері, не сором людей. Я просвічена людина, маю право на свободу, на самостійність. Хто має право держати мене на припоні? А коли мама не бажає мені добра, то я маю право її покинути. Ломицький правду каже: треба його послухати. Чогось я така роздратована та сердита, як ніколи ще не була такою. Це неспроста. Допекло вже... Годі терпіти. Покину, покину матір! втечу, втечу! Доки мені терпіти таку муку!»

Маруся вдарила рукою об стіл, встала і почала ходити по кімнаті. Вона пригадувала, де сховане її убрання, й одяга,— думала, як усе те запакувати і з що позав'язувати і що з собою взяти...

Через годину увійшла в хату Марта Кирилівна. Маруся сіла на канапі і дивилась в вікно. Червоні заплакані очі були сухі, як у людей, слабих гарячкою.

— Час нам обідати,— сказала Марта Кирилівна спокійним голосом, неначе між нею та дочкою нічого неприємного й не трапилось.

Маруся мовчала і дивилась у вікно. Мати постерегла, що дочка сердиться, і знала добре, що їй було чого сердитись. Вона ніби подобрішала, її голос пом'якшав, їй хотілось привернути до себе доччине серце.

— Ти, Марусю, оце сердитися на мене?— спитала підслесливо мати і легенько поклала їй руку на плече.

— Гм...— тихо сказала Маруся і одвернула лице й плече од матері. Мати знала, що те її «гм» було протестом проти неї, найбільшим виявком гніву її доброї душі. Це вона добре знала ще з Марусиних дитячих літ.

— Та не сердься, дочко. Це все нісенітниця! Мине рік, міне другий, і ти забудеш оте м'яло. Я це по собі добре дізналась. Та, сказати правду, я гаразд не знаю, за що ти покохала отого Ломицького: непроворний, нерозторопний, смирний, як ягня; говорить,

неначе слова через зуби цідить, ще й не договорює думок. В йому й сліду нема ні ліберальної думки, ні прогресу,— навіть скажу, що навпаки... Я це зауважила... щось воно ні се ні те. Знайдеш кращого. Ти ще молода, і тобі ще рано шукати подружжя. Ти не сердишся на мене? правда?— спитала вона солоденьким голосом.— Може, ти мене зневажаєш за цей мій, по-твоєму, лихий, по-моєму, розумний вчинок?

Мати знов торкнула дочку рукою по плечі.

— Гм... дайте мені, мамо, спокій! Наплакалась я через вас,— аж крикнула Маруся спересердя і почувтила, що її гнів ще не минув.

— Оце, яка ти стала недоторкана! Ти колись була не така. А все то винні оті варвари, скіфи, людожери. Я в цьому пересвідчилась сама,— сказала мати.— Знаєш що, Марусю: йди лучче на курси; ти ж встоюєш за жіноче питання, за право жінщини. Як маєш йти заміж за оте м'яло, йди лучче в університет.

— Як піду в університет, то все одно, покину вас. Правда, я стою за вищу освіту для жінщин, за їх права, але, мамо, мені трапляється гарний жених, а я люблю тихе життя в сім'ї, люблю хатнє господарство. Поїду я в Київ, то все одно не житиму при вас,— сказала Маруся.

Мати прикусила язика й замовкла.

Маруся сиділа й мовчала і тільки дивилась в вікно на небо, неначе шукала в йому поради.

А небо мовчало і пишно сяло, поради не давало, тільки вгамовувало її роздратовані нерви. Маруся почала прикмічати дещо: прикмітила, що в небі літають та грають білі голуби, прикмітила, що верхи акацій зеленіють коло бані монастиря, достають верхами аж до покрівлі, закривають покрівлю скраю зеленим руном. Вона почувтила, що душа її потроху втихомирювалась. Думки й поміркованість помаленьку, вертались в її душу, неначе збирались звідкільсь додому.

Марта Кирилівна сама покликала слугу, звеліла подавати обід, сама застелила стіл, сіла за стіл; сама почала обідати і їла з великим смаком, неначе після доброї гімнастики.

А Маруся й не сіла за обід і до самого вечора в неї і рісочки в роті не було. Пообідавши всмак, Марта Кирилівна вивернулася на софі на спочинок, неначе після важкої праці. Вона зробила папіроску і закурила, її думки розворушились і неначе разом з димком папіроски закурили в її голові. Дим йшов під стелю. Думки полетіли вище од стелі: полетіли в Бендери, де пробував Бичковський.

«Намагається отой Ломицький, намагається ота намога, ота нахаба! Я б його випхнула з хати геть через поріг, та Маруся його, певно, любить, бо плаче. Плакала колись і я, нігде правди діти... Вона його любить і либонь таки дійде до свого... ще, може, і втече з Ломицьким та й одружиться потай од мене... Аджеж і я була налагодилась втікати з Бичковським... Треба щось думати та гадати, бо прийдеться самій дома зістатись»,— думала Марта Кирилівна, пихкаючи по-паничівській та пускаючи дим під стелю.

«Треба починати діло з Бичковським завзятіше... Не зайшов, каторжний, до мене в Кишиневі, той проклятий сармат! Поїду лишень оце до його в Бендери та втну йому візит несподівано! Але ні... Це вже буде дуже по-сьогочасному. Я не якась там ліберальна молоденька панна, щоб робити самій візити паничам. Літа не ті, хоч я сучасна людина.

Напишу до його, що я раднісінька поновити давню знайомість, навіть давню любов... Буду його бомбардувати листами, проситиму одписувати, запрошу сюди до себе на карти, на Великий Фонтан. Може, з того що й вийде... Напишу до його зараз!»—думала Марта Кирилівна, скося поглядаючи на Марусю.

Маруся все сиділа коло вікна, спершись ліктем на одвірок. Через годину вона встала і пішла гуляти по буртах над морем. Марта Кирилівна схопилась з канапи, знайшла листок паперу і сіла за стіл.

Довго вона думала, митикувала, довго мазала пером, порвала кілька листків і таки скомпонувала лист до Бичковського. Вона докоряла йому в тому листі, що він не прийшов до неї з візитом в Кишиневі, не вважив на її щире прохання; що вона його цілий день ждала і тепер жде його візиту на Великому Фонтані і просить доконче прибути на карти або до неї, або до Христини, де вона має побачитись з ним і поновити з щирим серцем давню знайомість.

Марта Кирилівна сіла й задумалась.

«А який він тепер став пишний! Які плечі міцні та широкі! Яка постать здорова, міцна, кремезна! А вуси! Як гадюки! Вінець сотворіння! Правдивий вінець натури! Юпітер! Саме в силі чолові'яга! А чим же я не Юнона?»

І Марта Кирилівна зітхнула з самої глибочини грудей. Вона запечатала лист, однесла сама і вкинула в поштову скриньку.

Надвечір вернулась з гулянки Маруся і не застала матері в номері.

— Де це мама? Чи не пішла часом куди?— спитала Маруся в слуги.

— Не пішли, а кудись побігли через парк, тільки не над море, а на улицу. Може, побігли в крамницю, абощо,— обіззався слуга.

Незабаром прибігла й Марта Кирилівна, добренька та веселенька, неначе тільки що вчинила добре діло. Щоки розчервонілись од біганини, очі весело блищали. Було знать, що в неї грала фантазія на всі заставки і в веселий тон, ніби до танців. Маруся пила чай мовчки. Мати заговорювала з дочкою, зачіпала її, навіть силкувалась жартувати. Але те нічого не допомгло: Маруся сиділа мовчки. Надворі почало смеркати. Марта Кирилівна причесалась, причепурилась перед дзеркалом і побігла до Христини Степанівни на карти.

Може, й ти, Марусю, підеш зо мною до Христини?— спитала мати в Марусі.

— Дайте мені спокій! Не гості теперечки мені в думці,— насилу обіззавалась Маруся.

Марта Кирилівна вийшла.

Зіставшись сама в хаті, Маруся знайшла одну нову сукню для вінчання, зав'язала її в здорову хустку, стала серед кімнати й задумалась.

Надворі вечоріло. В гостиниці було тихо, як в домовині. Маруся глянула на материну постіль, заслану зеленим укривалом, і посилала до неї в думці останнє прощання. І несподівано вона згадала свій домок в Кишиневі. Вона ніби побачила свою й материну опочивальню, невеличку гостинну, де стояло п'яніно, де стояли здорові листаті високі фікуси, згадала старий садочок, повний квіток. Їй чогось здалось, що вона не в гостиниці, а в себе дома, що вона кидає крадьком своє рідне гніздечко і кидає навіки.

«Не пустить мене мати і на поріг свого дому після цього,— подумала Маруся,— ніколи я не побачу того місця, де я зросла, де промайнули мої дитячі літа...»

Маруся важко зітхнула, через велику силу одхилила, а потім одчинила двері в коридор і переступила через поріг кімнати. Вона почувала, що тратить силу, що її покидає наважливість та сміливість. Серце тьохнуло раз, другий. Вона пішла темним довгим коридором, одчинила двері надвір і спинилась: вона згадала свою матір, і їй жаль стало матері.

«Я накою великого горя своїй матері. Не все ж мати мене лаяла. Вона мене й любила й жалувала. Серце в неї не зле. Тільки в неї логіка якась чудна. Вона нервова: часом плаче, побивається, ламає руки, коли було трапиться яка пригода в житті. Я для неї вчиню велике горе... Але, але... вже пізно. Він мене ждатиме на вокзалі, буде турбуватись...»

І бідній, добрій дівчині жалко стало й Ломицького. Вона й незчулась, як опинилась надворі, на стежці і пішла тихою ходою через парк, прямуючи до вокзалу. А дума за думою роєм вилися в її голові. За кожним ступінем її смуток збільшувався швидко-швидко, як збільшується літня дощова хмара. Гнів на матір зник і в серці й сліду не покинув. Серце тьохнуло знов і почало кидатись швидко-швидко.

«Боже мій! а що буде з матір'ю, як вона вернеться додому вночі і мене не застане?— знов подумала Маруся.— Подумає, що я сама собі смерть заподіяла, що я втопилась в морі... Вона натрапить на цю думку...»

І Марусі навіть вчулось, як мати голосить, здалося, ніби мати ламає руки, побивається, бігає вночі по піскуватому березі моря. Сльози раптом ливцем полились з очей. В грудях стисло. І неначе якась невдержна сила повернула її одразу назад, вхопивши її за плечі обіруч... Вона бігцем побігла до гостиниці.

«Я вб'ю насмерть свою матір! Вона ще занедужає через мене! Що буде, те й буде, а я не покину своєї матері. Не хочу, щоб через мене лила сльози та побивалась рідна мати...» — думала Маруся і вернула в свій номер.

Маруся лягла на постіль, втомлена, змучена. В хаті було поночі, як в льоху. Вона навіть не засвітила світла. Але не про матір тепер були її думки. Вона думала про Ломицького, уявляла собі, як він йде в Одесі на залізничий вокзал, як він жде її, шукає між людьми і не знаходить...

«Бідний, нещасливий! Як він стривожиться, змучить свою душу! І я в тому винна! Пожалувала матір, а його не пожалувала».

Ломицький і справді перемучився того вечора... Зібравшись в дорогу і вклавшись, він сів пити чай. Душа трохи заспокоїлась; голова стала вольна од клопоту, тяганини й лаштування в дорогу, але Ломицький почував, що його нерви дуже напружені. Тривожні мислі заворушилися в його голові.

«І нащо оце я сказав Марусі, щоб вона кидала матір і тікала зо мною? Якось воно само вихопилось те слово... з досади. Такого діла не потаїш од людей... В місті всі довідаються про це. Христина та її брат Бородавкін перші рознесуть по місті, ще й брехні точитимуть скрізь про мене. А що подумає про мене начальство? Коли я зробив одно кепське нелегальне діло, то можу зробити й інше, і усяке... Воно так само по собі випадає... Овва! Овва! А все то винна ота брехуха Христина. Нема роботи отій багатирці, то вона вигадала собі розвагу — оту романтичну поему, само по собі для себе, але на мій кошт... Дідько б її взяв з її порадою. А я, дурний, послухав: розходився, неначе на першому курсі в

університеті! Де це в мене взялась така дурна сміливість, така завзята навага!

Аж мені самому чудно...» Ломицький почував, що його неважливість починає вже впадати. Його руки затрусилась. Він хотів покласти ложечку на блюдечко. Ложечка випала з рук і впала на стакан. Скло задзвеніло, і його нерви неначе задзвеніли, неначе за їх хтось смикнув. «Треба залишити цю справу... Напишу до Марусі, щоб не виїздила... Але, здається, вже пізно. Та й лист мій не дійде вже до неї сьогодні.

Ломицький глянув на годинник.

«Вже нерано. Час виїздити на вокзал. Треба ж заздалегідь купити білети. Треба стрінути Марусю».

Ломицький схопився з стільця похапком, нервово і почав лаштуватись в дорогу. Він миттю кинувся на дροжку. Йому чогось здалося, що він вже опізнився.

— Поганяй швидше! — гукнув він до погонича.

— Ще рано! Встигнемо зачасу. Не хапайтеся! — обізвався погонич.

Ломицький вглядів на тротуарі Дерibasовської вулиці сідух з квітками та букетами. Він скочив з дροжки і купив гарненький букет для Марусі.

«Але навіщо я оце купив букет? Увійду в вокзал з букетом, неначе йду на весілля: це ж я сам на собі покладу знак цим букетом...» — І Ломицький кинув букет під ноги в дροжку.

«От і вокзал! Там вона, певно, мене жде!» — подумав Ломицький, і на його притомлені нерви неначе тхнув свіжий, холодненький вітерець. Йому стало легше на душі.

Ломицький вибіг по широких сходах і ввійшов в залу другого класу. В здоровій, тільки що обробленій новій розкішній, освіченій зверху і з вікон, залі другого класу вешталось небагато людей. Коло легенького, неначе ажурного кіоска, що стояв серед зали, було видно недовгий рядок людей, що купували білети. Ломицький обвів очима усей рядок. Марусі не було.

Він купив два білети, взяв клуночок в руки і перейшов залу першого класу. Дами й пани сиділи попід стінами на довгих лавках, оббитих малиновим плісом, на кушетках, що стояли в два ряди посередині здорової зали. Останнє проміння вечірнього сонця жевріло в довгому скляному фонарі зверху, через котрий освічувалась зала, лисніло на дорогих виліплених фігурах та розетках карнизів попід скляним фонарем. Зверху лився червонуватий світ на лиснючий паркет, на плісову малинову мебіль, на ряди багато повбираних дам.

Ломицький сів на кушетці серед зали видом до дверей і помаленьку обвів очима ряди дам. Марусі не було.

Люде збирались, сідали на кушетках та ще прибували. Ломицький не поминав ні одного дамського виду. Марусі нігде не було видко.

Надворі смеркало. Газ спавхнув в високих ліхтарях, що стояли серед зали між кушетками. Розкішна зала новісінького вокзалу залисніла, заблищала, неначе якась балова зала. Повбирані багаті панії та панни сиділи рядами.

Ломицький задумався. Через високі одчинені двері було видно залу другого класу, таку саму високу й просторну, з паркетовим помостом. Світ лився хвилями. Ломицькому

чогось уявилося, що він не на вокзалі, що в цих залах справляється чиесь весілля, буцімто його весілля, що в одчинені високі двері от-от вступить незабаром Маруся, вся в білому прозорому легкому убранні, з гірляндою на голові з білого вишневого цвіту, в прозорому серпанку, що хвилями вкриває її стан і спадає на лиснючий паркет... Йому здалось, що от-от незабаром десь заграє оркестр і вона увійде в високі двері залитої світлом зали серед густого натовпу паннів та паній... А Маруся не ввіходила.

З натовпу в залі другого класу неначе виринула молода панна. Вона з'явилась в дверях, стала і навіщось заглянула. Густі тонкі брови, великі подовжасті карі очі, повні червоні уста майнули перед очима Ломицького.

«Вона! Либонь, вона!— трохи не крикнув він і схопився з кушетки...— Ба ні! Не вона! Тільки на неї трошечки скинулась видом і постаттю. Такі брови, такі очі, але не її врода... не вона...»

І Ломицький знов сів на кушетку. Серце закидалось. затремтіло в грудях назустріч дорогій, милій дівчині і знов заспокоїлось.

Задзеленькав дзвоник. Люде заворушились, завештались. Ломицький кинувсь, неначе прокинувся од якогось чудового сну. Він передививсь усіх паній. Марусі не було.

Задзвонив вдруге дзвоник. Публіка кинулась виходити в двері. Ломицький почувив, що його серце закидалось. Він схопився з кушетки і кинувся в натовп.

«Чом це її нема? Щось трапилось? Чи не вислідкувала її мати? Може, замкнула її, не пустила... стереже двері. Щось є!!»

Ломицький ледве протовпився на платформу. Платформа спорожнялась од людей і швидко стала зовсім порожня. Він стояв один і оглядався на всі боки. Марусі не було нігде.

Втретє задзеленькав дзвоник. Поїзд рушив і посунув помаленьку. Ломицький вернувся і перейшов дві розкішні порожні, ясно освічені зали. Нігде не було видно й душі.

«Не вдалося...» — подумав Ломицький.

І йому стало шкода, що не вдалось.

«Але я зате тепер спокійніший»,— подумав Ломицький, виходячи з вокзалу і сідаючи на дροжку.

Дрожка застукотіла по довгій без кінця італьянській улиці, що йшла од вокзалу до самого моря й бульвару. Два довгі без кінця густі рядки газових ріжків, неначе два разки огневого наміста, ясно горіли в темряві і своєю одноманітністю ще більше заспокоювали роздратовані нерви молодого хлопця.

Другого дня він приїхав на Великий Фонтан. Маруся ждала його в парку коло монастиря і, очевидячки, виглядала його.

— Чом не приїхали на вокзал? Шкода й жалко було вам покинути матір. Еге?— сказав до неї Ломницький.

— Ви вгадали мої думки,— обізвалась Маруся.

Я вгадаю усі ваші думки, бо знаю ваше серце. Піду ж я на пораду до Христини Степанівни та пораджусь. Може, ми хоч іншою стежкою, а таки дійдемо до свого талану. Прощайте, та в тугу не вдавайтесь! Ваша мама кремінь, а не людина. Піду зараз до Христини. Висватаємо маму, тоді й наша справа піде до ладу. Зараз поведемо підступ,— сказав Ломицький і засміявсь.